

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 189.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365793872/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Tyve Aar efter hine Pintsedage blev denne smukke Foraarsfest hoitideligholdt i Jægersborg Dyrehave af en Familie, hvori Navnet Christen Valman ikke var foreglet. Familien bestod af en gammel Herrer og et midaldrende Ægtepar, med deres to unge smukke Døttre, tilhømed en ung Kjøbmand og en juridisk Candidat, som hørte til Husets Venner og Døttrenes vel anskrevne Tilbedere. Den gamle Herrer var de to unge Pigers Bedstefader, en lille tør Mand, der gik gammel-dags klædt med høie Støvleskafter udenover Boenklæderne og en fin blaa Kjole med Spencer af samme Farve. Han bar en graa Castorhat og støttede sig til en guldknappet Spanskroksstok. Det var den rige, nu 80aarige Agent Falk. Ægteparret var hans Svigersøn, Grosserer Knudsen, og den i sin Ungdom saa smukke Analia Falk, der endnu, som den aldrende Fru Knudsen, havde bevaret en stor Deel af sin Skjønhed, men var paafaldende bleg. Denne Blegghed, der forresten ikke klædte hende lide, ansaaes for Følgen af en Nervefeber, hun for 20 Aar siden havde gjenneingaaet, og mulig af en magnetisk Cuur, der ved samme havde været anvendt, eller – hvad nogle Læger paastode – var hun Blegghed bevirket ved en narcotisk Dunst, hun havde indaandet i et saakaldet magisk Cabinet, som hun med sin Fader havde besøgt, og hvorefter hun havde faaet et farlig Tilbagefald til den ved Magnetismen standsede Nervefeber. Aaret derefter var hun bleven gift med sin Fætter, Christian Knudsen, som havde været hendes første Beiler og – hvad Alle troede – lykkelige Elsker, men som hun under sin Sygdom og et heelt Aar derefter syntes aldeles at have glemmt. Man havde engang villet vide, at hun i sin Mellemtid havde været hemmelig forelsket i den unge Læge, der havde magnetiseret hende, men som var et udsvævende Menneske, der forfaldt til Drik og var forsvundet med en omreisende Gjøgler. At det virkelig forholdt sig saaledes, var baade hendes Fader og hendes Ægtemand bekjendt. Kun for dem havde hun aabenbaret, hvad hun selv ansaa for en ubegribelig Sindsforvildelse, medens hun dog altid med en vis Venod og med dyb Medlidenhed tænkte paa sin unge vakkre Læge, som hun sidste Gang havde seet, da hun i en forunderlig bevæget Tilstand blev fulgt tilvogns af ham, efter hint Besøg med hendes Fader i det magiske Cabinet.

I de sidste 19 Aar havde hun, indtil for kort siden, levet et lykkeligt Familieliv. Men otte Dage før denne Pintsfest havde hun haft den store Sorg at miste sin eneste Søn. Han var hendes ældste og kjereste

Barn. Han var allerede Student og over 17 Aar gammel; han var pludselig død af et Nerveslag, Dagen efter et lystigt Gilde, hvori han havde ophidset sig ved hede Vine, og hvorfra han var bleven bragt i en aldeles bevidstløs Tilstand. Denne hendes eneste Son havde allerede fra sin Fødsel havt en mærkelig Lighed med hin unge forsvundne Læge, som hun saa ofte med vemodsfuld Medynk havde tænkt paa. Efter hvad hun strax efter hans Fødsel i et sygeligt Øieblik havde ønsket, var Drengen bleven døbt med Navnet Christen Valman, hvilket man dog senere høilig havde fortrudt, da det havde gjort Opsigt og givet Anledning til Bysnak om hendes Forhold til den forløbne Magnetiseur. Det unge Menneske havde været fortrinlig begavet, men besynderlig nervesvag. Enhver Nydelse af spirituøse Drikke havde altid været ham paa det Strengeste forbudt af Lægerne; men der var kun med den største Selvovervindelse at han havde været istand til at bekæmpe sin heftige Tilbøielighed netop i denne Retning. Hans første betydelige Overskridelse af hint Afholdenhedsbud var bleven hans Død. Saavel Faderen, som Bedstefaderen, havde troset sig med, at det unge Menneske, hvis han havde levet længer, dog vist enten var gaaet fra Forstanden, eller havde styrtet sig ind i en eller anden lidenskabelig Forvildelse. Der var nemlig en forunderlig Pirrelighed i hans hele Nervesystem og en Lyst til Overdrivelse i Alt, hvad han tænkte eller foretog sig, der ofte havde angstet hans Venner. Det var Dagen efter hans Begravelse, den gamle Bedstefader havde foranstaltet denne Udflugt i den nysudsprungne Skov. Det skulde ikke være nogen munter Lysttour, men en stille Sindsforfriskelse for dem Alle.

»Saa sommervarm en Pintsetid kan jeg ikke erindre» – sagde Agenten og kom Sukker i sin The, medens han satte Tobakspiben fra sig i Græsset.

»Jo, for 20 Aar siden» – sagde Amalia og en let Farve foer over hendes hvide Kinder.

»Rigtig, da jeg havde kjøbt Lyststedet ved Strandveiens» – sagde den Gamle – »men det var dog et kedeligt Aar; du var hvert Øieblik syg – og havde jo nær gjort mig gal med dine Griller.»

»Lad os ikke tænke derpaa!» – afbrød Svigersønnen ham og bragte snart en anden Samtale i Gang.

De unge Mennesker kom nu fra en Spadseregang i Skoven og saac alle ud som en stille Lyksalighed havde blandet sig med deres Vemod,